

Arrest

nr. 83 685 van 26 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANHALST en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 september 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 27 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Gujar Khan (Pakistan). Uw familie zou een conflict hebben met R. Z. en zijn groep aangaande gronden in uw dorp (Jairu Ratyal, Pakistan). R. Z. zou een inwoner zijn van uw dorp en tot de Pakistan People's Party ("PPP") behoren. In 2003 zou uw oom vermoord zijn door Z. en zijn groep. In 2007 zou uw neef vermoord zijn door hen. In 2008 zou uw oom langs moederszijde vermoord zijn

door Z. en zijn groep. In 2009 zou u samen met uw neef beschoten zijn. Uw neef zou gedood zijn. Uw familie zou reeds vier 'First Information Reports' ("FIR's") ingediend hebben tegen Z. en zijn groep. R. Z. en zijn groep zouden u willen vermoorden omdat u rechten hebt gestudeerd en u een klacht tegen hen zou kunnen indienen. U zou Pakistan verlaten hebben op 1 augustus 2011. Iemand zou op 6 augustus 2011 een valse klacht hebben ingediend tegen u. Deze persoon zou dit moeten doen hebben van R. Z.. U zou via Iran, Turkije en Griekenland over land naar Frankrijk hebben gereisd. In Frankrijk zou u een trein hebben genomen naar België. U diende in België op 9 september 2011 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, een originele geboorteakte, drie originele schooldiploma's, vier geattesteerde kopieën First Information Reports ("FIR"s) met vertalingen, een geattesteerde kopie van een "FIR" tegen u met vertaling, een originele brief van uw advocaat met vertaling en een usb-stick.

Na het gehoor dd. 1 februari 2012 legde u volgende documenten voor: eigendomsdocumenten van uw gronden.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen. U beweerde een vrees te hebben in Pakistan vanwege een grondprobleem met R. Z. en zijn groep. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de "FIR" tegen u werd ingediend na uw vertrek uit Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.13). De "FIR" betreft een scan, waarna er politiestempels aan zijn toegevoegd. De tempels zijn bovendien niet heel duidelijk (zie document 5, groene map). Aan scans en kopies kunnen weinig bewijswaarde worden gehecht omdat deze onderhevig kunnen zijn aan knip-en-plakwerk. Wat hier ook van zij, een "FIR" is een vaststelling van de feiten opgesteld door de politie en aldus slechts een eerste stap in een juridische procedure. Deze aanklacht heeft dan ook een hele procedure doorlopen van politie tot de rechtbank. U gaf aan dat er een rechtzaak werd opgestart (zie gehoorverslag CGVS p.14). Toch wist u niets over de weg die uw aanklacht heeft afgelegd, noch over de huidige stand van zaken van de aanklacht tegen u (gehoorverslag CGVS p.15 en p.18). U kunt deze tussenliggende stappen ook niet aannemelijk maken door middel van een begin aan bewijs. Toch zouden er logischerwijze verschillende procedures zoals een politieonderzoek, een getuigenverklaring, een toewijzing aan een rechtbank of rechter, oproepingen door de rechtbank, rechtbankzittingen, enz. voorgevallen kunnen zijn. U stelde dat er een arrestatiebevel is maar ook dit document legde u niet neer (zie gehoorverslag CGVS p.14). Het is merkwaardig dat u zo weinig kennis hebt over de beweerde rechtzaak die tegen u loopt. Men zou om meerdere redenen kunnen verwachten dat u beter op de hoogte bent van uw rechtzaak. Ten eerste gaf u aan dat u een advocaat hebt in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.18). U legt ook een brief voor van deze advocaat (zie document 4, groene map). In deze brief wordt uw advocaat zijn volledig adres en verschillende telefoonnummers aangegeven. U kon dus zowel op schriftelijke als op telefonische wijze contact met hem hebben opgenomen om meer informatie te verzamelen aangaande uw rechtzaak en bijhorende documenten. Ten tweede staat u nog recent in contact met uw familie, meer bepaald met uw vader (zie gehoorverslag CGVS p.5). Uw vader zou u dan ook alle documenten kunnen bezorgen. Ten derde kan opgemerkt worden dat uw vader van beroep een advocaat is (zie gehoorverslag CGVS p.7 en p.17). Aangezien u als zijn zoon betrokken bent in een rechtzaak, is het niet meer dan logisch dat hij alle documenten aangaande de rechtzaak zou verzameld hebben. Als advocaat zijnde, zou hij ook relatief makkelijk deze documenten kunnen opgevraagd hebben. Het is dan ook merkwaardig dat hij u enkel over de "FIR" heeft verteld (zie gehoorverslag CGVS p.6). Als advocaat is hij ook op de hoogte van alle juridische procedures en de bijhorende juridische terminologie. U had dan ook aan uw vader meer informatie en uitleg kunnen vragen. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u zo weinig kennis hebt over uw rechtzaak en het toont uw desinteresse in uw rechtzaak aan. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw beweerde rechtzaak.

Het feit dat u pas twee jaar na de laatste bedreiging besloot uw land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.4 en p.19) en nog regelmatig naar uw dorp terugkeerde (zie gehoorverslag CGVS p.4) relativeert de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate.

Voorts gaf u aan dat de reden waarom Z. u zou willen vermoorden is omdat u rechten studeerde en u op die manier eenvoudiger een klacht tegen hem zou kunnen indienen (zie gehoorverslag CGVS p.17). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u in het tweede jaar rechten uw studies hebt stopgezet. U gaf aan dat u ofwel in 2007, 2008 of 2009 uw studies het stopgezet (zie gehoorverslag CGVS p.5). U kon niet

aangeven wanneer u juist uw rechtenstudies hebt stopgezet. Hoewel u andere schooldocumenten voorlegde, legde u geen documenten voor aangaande uw rechtenstudies. Het is dan ook niet aannemelijk dat Z. u omwille van uw rechtenstudies wil vermoorden, aangezien u niet aantoonde dat u rechten hebt gestudeerd in Pakistan en over uw rechtenstudies vage verklaringen aflegde.

Het CGVS stelde ook vast dat u een facebook account bezit (zie document 2 en 3, blauwe map). U gaf ook aan dat u een facebook account heeft (zie gehoorverslag CGVS p.20). Uw naam en schoolcarrière stemmen overeen (zie gehoorverslag CGVS p.4). Op 27 januari 2012 stelde het CGVS vast dat uw facebook account als werkgever een bedrijf aangeeft met vestiging in Barcelona (Spanje). Dit doet vermoeden dat u mogelijks reeds in Europa hebt verbleven, hoewel u het tegendeel beweerde (zie gehoorverslag CGVS p.4). Op 8 februari 2012 controleerde het CGVS uw facebook account nogmaals en waren de vermeldingen aangaande uw werkgevers verdwenen. Dit doet vermoeden dat u bepaalde elementen wil verborgen houden voor het CGVS en dat u reeds in Europa hebt verbleven.

Tenslotte erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet afkomstig bent uit de getroffen regio is er geen enkele aanwijzing waarom u niet opnieuw naar uw dorp zou kunnen terugkeren, temeer er geen geloof kan worden gehecht aan uw ingeroepen vluchtmotieven in uw regio van herkomst.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw kopie van uw identiteitskaart en geboortekte kunnen aanvaard worden aangezien uw identiteit hier niet ter discussie staat. Uw schooldiploma's kunnen zondermeer aanvaard worden. Wat betreft de video's op de usb-stick dient opgemerkt te worden dat uw naam niet wordt aangegeven in de video's (zie gehoorverslag CGVS p.11). De video's zouden over uw familie gaan maar u kan uw familieband niet aantonen. De eigendomsdocumenten kunnen aanvaard worden, maar tonen niet aan dat u een conflict had met Z. en zijn groep.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker werpt de schending op van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951; de schending van het vertrouwensbeginsel, het objectiviteitsprincipe, de motiveringsplicht; een schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker meent dat er een beoordelingsfout is gebeurd door het CGVS.

2.3. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168 263). Verzoeker voert geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.4. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook

wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. De aangevoerde schending van "het objectiviteitsprincipe" is dan ook onontvankelijk nu dit beginsel de Raad niet bekend is.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. Daar waar verzoeker verder nog stelt dat *"de onzorgvuldig verzamelde gegevens tijdens het gehoor kan een talenkwestie zijn – probleem tussen tolk en ondervrager of probleem met het Nederlands"* en, in de uiteenzetting van de feiten, *"er dient opgemerkt te worden dat de Nederlandse taalkwaliteit van de gehoorverslag van het CGVS van 27.01.2012 begin uur 13.42 eind uur 16.35 (21 pagina's) te wensen overlaat. Dat men zich vragen kan stellen hoe weinig vlot het gehoor verlopen is met alle risico's vanden van onder andere onvolledigheid van de tekst en het ontbreken van bepaalde vragen en antwoorden"*, stelt de Raad vast dat verzoeker dit geenszins concreet toelicht noch uitwerkt. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat er zich tijdens het CGVS-verhoor geen vertaalproblemen hebben voorgedaan; dat noch verzoeker, noch zijn advocaat tijdens de verhoren opmerkingen hebben gemaakt aangaande de vertalingen en dat verzoeker alle vragen goed heeft begrepen. Dergelijke opmerking is niet enkel laattijdig, maar mist feitelijke grond te meer nu de feiten niet worden betwist.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker meent dat uit de combinatie van zijn verklaringen en de door hem voorgelegde stukken geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld door het CGVS. Verzoeker kon, uitgezonderd over enkele feiten die hem blijkbaar erg raken op bepaalde ogenblikken van zijn leven, altijd een volwaardig antwoord verschaffen.

3.1.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Dat verzoeker altijd een volwaardig antwoord kon verschaffen en dat er geen tegenstrijdigheden in zijn verklaringen werden genoteerd, impliceert nog altijd niet dat zijn asielrelaas ook geloofwaardig is. Dit is *in casu* niet het geval, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

3.1.2. Immers de commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker weliswaar aangaf dat er een rechtszaak werd opgestart, maar kon hierover geen verdere verduidelijking geven, wat te meer

merkwaardig is gezien verzoeker een advocaat had in Pakistan en een brief van deze voorlegt, verzoeker nog steeds in contact staat met zijn familie, verzoekers vader advocaat is en verzoeker volgens zijn verklaringen zelf een rechtenstudent is. Er kan dan ook van verzoeker verwacht worden dat hij op de hoogte is van de juridische procedure en in het bijzonder de rechtszaak waarbij hij zelf betrokken is. Zijn desinteresse en onbekendheid met zijn gerechtelijke vervolging ondergraaft de waarachtigheid ervan. Verder heeft verzoeker pas twee jaar na de laatste bedreiging besloten het land te verlaten, wat de ernst van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging relativeert. Tevens is het weinig aannemelijk dat verzoeker in het bijzonder geïnteresseerd zou zijn omdat hij rechten studeerde. Ten slotte blijkt uit verzoekers *facebook* account dat hij als werkgever een bedrijf aangeeft met vestiging in Spanje. Verzoeker verblijft aldus reeds geruime tijd in Europa.

3.2. Volgens verzoeker kan men door de jaren heen een stijgend risico vaststellen gezien de onophoudende moorden tussen 2003 en 2009 en de recente valse aanklacht van 2011 tegen hem. De Z. clan poogt met geweld en via moorden andermans eigendom te kunnen toe-eigenen. Verzoeker meent dat de FIR's (waarbij hij verwijst naar stukken 3 en 4) het gevaar voor zijn leven kenschetsen. Volgens verzoeker is zijn vrees voor terugkeer hierdoor gerechtvaardigd. Diverse familieleden werden vermoord en verzoeker vreest nu dat hij aan de beurt komt. Na zijn vertrek uit Pakistan is verzoeker in kennis gesteld van een valse klacht. Hij is betrokken in feiten waarmee hij niets te maken heeft. Het behoren tot een bepaalde groep (landbouwers met grondeigendommen) en een minder invloedrijke politieke partij wordt door bepaalde gezaghebbers van politieke partijen met geweld uitgebuit. Die mogelijkheid tot uitbuiting blijkt voor de Z. groep erg te verminderen door de rechtenstudies die verzoeker heeft aangevat. Verzoeker heeft een bewijs van deze studies aangevraagd in Pakistan. Door die rechtenstudies is verzoeker beter op de hoogte van de procedures in Pakistan. Om die reden zou verzoeker moeten uitgeschakeld worden. Omwille van deze elementen meent verzoeker een gegronde vrees voor zijn leven te hebben of minstens erge mishandelingen en levenslang niet-gerechtvaardigde opsluiting indien hij naar zijn land van herkomst zou moeten terugkeren. Verzoeker meent dat het CGVS niet zorgvuldig te werk is gegaan, ondanks het feit dat hij FIR's heeft neergelegd. Verzoeker meent dat het in de huidige gevaarlijke situatie moeilijk is voor zijn vader om supplementaire gegevens nuttig voor het CGVS te kunnen verkrijgen. Verzoekers vader heeft ook een risico voor zijn leven, temeer daar zijn zoon gevlucht is uit Pakistan. Sedert de moord in 2003 op zijn broer is verzoekers vader geen advocaat meer. Verzoeker heeft hiervan een bewijs opgevraagd in Pakistan. Algemeen stelt verzoeker dat in bepaalde landen, zelfs als er klachten zijn, ze in de doofpot kunnen belanden. Volgens verzoeker hebben de politieke partijen (bijvoorbeeld Z.) en de gevolmachtigden zo'n invloed en macht dat alles kan worden gedaan om een klacht al dan niet te behandelen of doen alsof en dan toch iemand te vervolgen of niet. Verzoeker kan eventueel navraag doen in Pakistan om te proberen te weten te komen welke weg die klachten hebben afgelegd. Met betrekking tot het arrestatiebevel stelt verzoeker dat het niet gebruikelijk is dat een eventuele verdachte of dader een arrestatiebevel bezit. Een arrestatiebevel wordt geseind in diverse databanken, maar de betrokkene die erop vermeld staat krijgt daarvan geen kopie, betrokkene weet soms niet dat er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd. Volgens verzoeker vergist het CGVS zich dan ook door te verwachten dat hij een arrestatiebevel zou neerleggen.

3.2.1. Ter terechtzitting legt verweerder bijkomende informatie neer over de "Corruptie en documentenfraude" in Pakistan (*Subject Related Briefing* Pakistan 9 maart 2012). Verzoeker verzet zich niet tegen deze nieuwe informatie maar houdt vol dat zijn documenten authentiek zijn. Vaste rechtspraak van de Raad stelt dat het niet volstaat louter documenten neer te leggen maar dat tevens aannemelijk moet worden gemaakt dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Documenten zijn daarbij slechts één element in de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is. Documenten op zichzelf vermogen niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verder benadrukt de Raad dat het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad hecht hierbij geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Integendeel, het

staat aan verzoeker om zijn eigen verklaringen te adstrueren en daar de nodige inspanningen voor te doen.

Daar waar verzoeker meent dat het CGVS geen objectief bewijs bijbrengt als zouden de documenten niet als waarachtig dienen beschouwd te worden, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing terecht vaststelde dat de FIR van 2011 een scan betreft, waar nadien onduidelijke stempels op werden aangebracht. De Raad stelt in deze vast dat de scan geenszins geauthenticeerd werd en er dan ook geen bewijswaarde aan kan worden gehecht, zeker gezien verzoekers gebrekkige verklaringen omtrent deze voorgehouden rechtszaak enerzijds en zijn familiale achtergrond en contacten en veronderstelde juridische kennis anderzijds. Tevens herinnert de Raad eraan dat een FIR enkel het eenzijdig neerleggen van een klacht betreft en aldus enkel een eerste stap in de procedure vormt. In zoverre deze klacht vals zou zijn, wat niet uit het administratief dossier kan blijken, wordt niet aangetoond dat er enig gevolg aan werd gegeven, noch dat deze klacht *überhaupt* gelinkt is aan Z.R. en ook niet dat deze politiek geïnspireerd zou zijn. Evenmin toont verzoeker aan hiervoor geen beroep te kunnen doen op nationale bescherming. Ook de andere FIR's betreffen scans of kopieën, waar achteraf enkele (politie)stempels op werden geplaatst. Aan de ter terechtzitting neergelegde brief van verzoekers Pakistaanse advocaat (zie ook stuk 4 bij administratief dossier) waarbij de FIR wordt toegelicht kan geen bewijswaarde worden toegekend. Immers, daargelaten dat het briefhoofd kan verschillen, is niet aannemelijk dat dezelfde advocaat met twee geheel verschillende handtekeningen ondertekent en bovendien in het stuk dat ter terechtzitting werd neergelegd, verwijst naar twee FIR's met verschillende registratienummers (584 en 235). Het stuk dat slechts een kleurenkopie is, is dan ook manifest gefabriceerd. Voorts kan redelijkerwijze verwacht worden dat een advocaat de correcte stand van zaken kent van zijn cliënt, wat niet het geval is. Zo is niet aannemelijk dat deze advocaat op 19 mei 2012, een week nadat verzoeker dient aangehouden te worden in het kader van een moordzaak, onbekend is met het ter terechtzitting neergelegde arrestatiebevel in het Urdu opgesteld van 14 mei 2012. De echtheid van dit stuk kan dan ook niet overtuigen. De Raad stelt vast dat verzoeker met gemak vele documenten neerlegt, maar nalaat zijn authentiek paspoort en relevante identiteitsdocumenten met foto neer te leggen zodat niet kan worden vastgesteld of de stukken verzoeker *überhaupt* aanbelangen. Hoe dan ook en gezien de informatie door verwerende partij ter terechtzitting neergelegd zijn, ondergraven de vastgestelde vormelijke als inhoudelijke gebreken de echtheid van deze stukken.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat ook de schooldocumenten van verzoeker anomalieën vertonen. Zijn bibliotheekkaart ter terechtzitting neergelegd, is niet ondertekend en ook de rolnummers kloppen niet. Daargelaten dat verzoeker niet aantoont dat studenten met een "D" graad worden toegelaten tot de universiteit, zou verzoeker die pas in 2004 de laatste examens van de middelbare school heeft afgelegd, twee jaar later in 2006 een *bachelor* diploma halen. Voorts wordt verzoeker daarna met een zeer zwak BA resultaat toegelaten tot de "law school" van de universiteit van Punjab. Voorts kan worden vastgesteld dat verzoekers "failure attest" fouten bevat. Zo is niet mogelijk op alle vakken een A te halen terwijl verzoeker niet de helft van de punten behaalt en bovendien in drie vakken onvoldoende scoorde. Ter terechtzitting bleek verzoeker als voormalige student in de rechten, niet in staat het strafwetsartikel af te lezen van het arrestatiebevel dat hij wenste neer te leggen. In zoverre deze studiedocumenten al relevant kunnen zijn om zijn asielaanvraag te steunen, ondergraven ze verder de geloofwaardigheid van verzoeker.

3.2.2. Daar waar verzoeker verwijst naar het geheim van het onderzoek waardoor de betichte tot een bepaald ogenblik absoluut niets afweet van zijn zaak, merkt de Raad op dat dergelijke verklaring bezwaarlijk verzoekers objectieve, noch subjectieve vrees voor vervolging kan aantonen. Immers de Raad moet in deze oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Indien verzoeker aanvoert niets dan wel zeer weinig te hebben geweten over de klacht, dan kan hij evenmin aannemelijk maken hier ten gevolge van een gegronde vrees voor vervolging te hebben gehad en te moeten vluchten zijn.

Voorts ziet de Raad hoegenaamd niet in waarom het feit dat verzoekers vader beweerdelijk sinds 2003 geen advocaat meer zou zijn - wat geen steun vindt in verzoekers verklaringen (gehoorverslag p. 7 en 17) en strijdig is met het ter terechtzitting neergelegde document waar hij in 2004 zijn praktijk opzegt - noch verzoekers bewering over belangenvermenging en dat een vader deontologisch niet kan optreden voor zijn zoon, kan beletten dat zijn vader de correcte gegevens kent van zijn strafzaak en nuttige informatie kan geven aan zijn zoon. Bovendien kan net verwacht worden dat verzoekers vader gezien

zijn professionele juridische en politieke achtergrond via zijn uitgebreid netwerk andere advocaten kan aanspreken over verzoekers gerechtelijke problemen. De Raad merkt in deze overigens nog op dat het onwaarschijnlijk is dat een advocaat zijn cliënt officieel zou aanraden om te vluchten louter en alleen omdat er een beweerde valse klacht werd ingediend, zoals stuk 5 laat uitschijnen. Verzoekers verklaringen kunnen ook op dit punt niet overtuigen.

3.2.3. In deze stelt de Raad tevens vast dat verzoeker als laatste incident de beschieting in 2009 aanhaalt, zodat er zeker niet kan gesproken worden van recente, laat staan geïntensifieerde bedreigingen. Daar waar verzoeker stelt dat hij nog op een discrete manier naar het dorp ging om bepaalde zaken te kunnen afhandelen, doet dit niets af aan de vaststelling dat verzoeker regelmatig terugkeerde, wat inderdaad zijn vrees voor vervolging in ernstige mate ondergraaft.

3.2.4. Met betrekking tot zijn *facebook account* stelt verzoeker dat hij aan vrienden in Pakistan vertelde dat hij in Barcelona woonde, niettegenstaande hij daar nooit geweest is en er ook nooit heeft gewerkt. Verzoekers uitleg dat dit een grap voor zijn vrienden was, komt voor als *post-factum* en vermag aldus niet de vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen, te meer nu niet kan worden ingezien waarom verzoeker dergelijke feiten zou veinzen en hij nalaat zijn paspoort voor te leggen. Daar waar verzoeker stelt dat, indien hij asiel zou hebben aangevraagd in Spanje, dit kon nagegaan worden via de vingerafdrukken, wijst de Raad erop dat het al dan niet aanvragen van asiel geenszins impliceert dat men niet in (een) ander(e) land(en) zou hebben verbleven. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792), zodat verzoeker de "*afwezigheid van een degelijke gegevensverzameling*" geenszins kan invoeren. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Met betrekking tot video's op de USB-stick stelt verzoeker dat hijzelf niet te zien is op de video maar wel zijn oom. Bovendien wordt in de video gesproken over de neef die in 2007 gestorven is. De Raad verwijst naar de bestreden beslissing waar deze reeds vaststelde dat verzoeker deze familieband niet aantoonde.

3.3. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van onwaarschijnlijke, boude en bijzonder ongeloofwaardige beweringen, het maken van beschuldigingen en verwijten naar het CGVS toe en het maken van persoonlijke en familiale vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker is van mening dat de regio van waar hij afkomstig is, een risicoregio is, zoals ook blijkt uit het feitenrelaas. Er is volgens verzoeker een machtsstrijd van gezaghebbers van de ene politieke partij die terreur zaait. Verzoeker besluit dat het niet is omdat het merendeel van conflicten zich baseert in een grensstreek dat er daarbuiten geen gevaarsituatie bestaat. Dit kan volgens verzoeker een vlucht naar het buitenland rechtvaardigen. Volgens verzoeker is de documentatie bovendien onvolledig en wordt dit vermeld door de documentatie zelf.

4.2. Verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b, net als bij de vluchtelingenstatus, de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich

niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land (of regio) sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (*Subject Related Briefing* "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie") blijkt daarenboven dat de situatie in Punjab overwegend rustig is en er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld. De situatie in Islamabad wordt zelfs doorlopend kalm en vredig genoemd. Verzoeker draagt geen enkel concreet en objectief verifieerbaar element aan ter weerlegging van deze bevindingen, zodat deze onverminderd overeind blijven. Dat het document stelt dat het niet altijd mogelijk is om alle informatie te verzamelen die hierop betrekking heeft en dat bijgevolg de informatie in dit document niet verder moet worden geïnterpreteerd dan wat er letterlijk staat, doet hieraan geen afbreuk.

4.4. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK